

Strafarbejde i mere end to Aar, kunne Personer mellem 15 og 18 Aar idømmes indtil 8 Aars Strafarbejde. § 29 indfører to Straffe som specielt anvendelige paa Børn mellem 10 og 15 Aar og paa Personer mellem 15 og 18 Aar, nemlig for Børnenes Vedkommende Ris og for mindre-aarige Rotting. Ris idømmes Pigebørn mellem 10 og 12 Aar og Drengene mellem 10 og 15 Aar i et Antal Slag af 10 til 25, for særlig vanartede Børn kan det endog gentages to Dage i Træk. Rotting idømmes i et Antal Slag af 10 til 25. Om en anden vigtig Ting i vor Kriminalproces, Brugen af Varetægtsarrest, er der ikke i Straffeloven truffet specielle Bestemmelser for Børns Vedkommende, og vi se derfor rundt om i Landet, særlig ogsaa i Kjøbenhavn, at Børn i en meget ung Alder, allerede ved det fyldte 10de Aar, kunne komme i Varetægtsarrest og blive underkastede den skadelige Indflydelse, deraf kan flyde. Vi se med andre Ord, at vore Varetægtsarrester kunne fyldes med Børn og umyndige Personer, og naar de slippes ud af Varetægtsfængslet, kunne de idømmes korporlig Straf som Ris og Rotting. Nu har det gaaet i en længere Række af Aar, og Frugeterne deraf have vist sig, dog ikke i Retning af at forbedre Børnene og heller ikke i Retning af at begrænse Børneforbrydernes Antal. Hvad Børnenes Forbedring angaar, er det en bekendt Sag for enhver, der har med disse Ting at gøre, og særlig vide alle vore Kriminaldommere det, at den allerstørste Del af de voksne Forbrydere rekruteres af Personer, der have betraadt Forbryderbanen allerede som Børn, og som maaske gennem en lang Række Straffedomme ere blevene belemede med Ris og Rotting Gang efter Gang. Det er den faste Stamme til Rekrutering af den senere store Forbryderhær. Hvad Begrænsningen af Forbrydernes Antal angaar, det afskrækkende altsaa, der skulde ligge i Straffen, som skulde afholde andre fra at betræde Forbryderbanen, maa det siges, at man ikke har mærket noget som helst dertil. Det viser sig, at de Børn, som have været Genstand for langvarig Fængsling eller for Afstraffelse paa Legemet, saa langt fra blive afskrækkede fra senere Forbrydelser, at det tværtimod, som jeg før bemærkede, maa siges at være Regel, at de atter og atter betræde Forbryderbanen.

Da man nu i Aarenes Løb saa, at Forbrydelserne blandt Børn tiltog efter en langt større Maalestok end blandt de voksne, begyndte der at brede sig Ængstelse mel-

lem de Folk, som have med de Ting at gøre. Særlig skal jeg her nævne, at der af Kjøbenhavns Kriminalretsassessorer tydelig er tilkendegivet en bestemt Overbevisning om, at det gamle System i den Retning ikke gaar mere. Fra deres Side er der ved mange Lejligheder vist Lemfædighed over for Børn for at forskaane dem for Straf, idet Assessorerne have den velbegrundede Anskuelse, at Straffen langt fra at virke forbedrende eller afskrækkende, tværtimod leder Børnene ind paa den professionelle Forbryderbane. Dernæst er Sagen belyst fra en anden Kreds af Medborgere, nemlig dem, som have med Børns Opdragelse at gøre, og da særlig Forstanderne for de store Børnehjem, der antage sig forsømte eller straffede Børn. Der rejste sig allerede tidlig en offentlig Mening om dette Forhold, og særlig efter at Straffeloven af 10de Februar 1866 havde virket i et tilstrækkeligt Antal Aar til, at man ved Hjælp af statistiske Tabeller kunde sammenholde den første efter dens Ikrafttræden forløbne Tid med den senere forløbne, og man derved fik at se, at Tilvæksten af Børneforbrydelserne ere i forholdsvist alt for stærk Stigning, antog den offentlige Mening bestemt Form. Det gav Udslag bl. a. i, at dansk Skoleforening atter og atter til Regering og Rigsdag indgav Andragender om, at Ministeriet vilde tage denne Sag i sin Haand og søge at raade Bod paa den truende Samfundsfare. Som Følge af et saadant Andragende til Regering og Rigsdag blev der ved Skrivelse fra Kultusministeriet af 2den Juni 1893 nedsat en Kommission, som for største Delen bestod af Jurister og Skolemænd, særlig saadanne Pædagoger, som beskæftigede sig med Opdragelsen af vanskelige Børn. Kommissionen gav sig straks i Lag med Opgaven og gjorde et stort og nyttigt Arbejde. Den afgav sin Betænkning saa tidlig som i Februar 1895. Der var givet denne Kommission forskellige Spørgsmaal til Besvarelse og i første Række Spørgsmaalet om, hvorvidt den nuværende Samfundstilstand var af den Natur, at der tiltrængtes og fordredes en større Agtpaagivenhed, end der hidtil var blevet vist fra Statens Side over for Opdragelsen af disse vanrøgtede og vanskelige Børn. Dette Spørgsmaal har Kommissionen besvaret med et ubetinget Ja, og den har besvaret det paa Basis af de Oplysninger, den har indsamlet, det store statistiske Materiale, den har offentliggjort i sin Betænkning. Jeg skal ikke komme ind paa dette statistiske Materiale her,